

សង្ខេបក្រៅយ៉ូអង់ស្វែន និងពួកជំនុំអាជ្ញាធរស្តីពីសក្តានុពលនៃបុរាណវិទ្យា — លេខដប់បួនមួយ

Jeff Pippenger
2025-12-22

ដប់បួនមួយ

ខ្ញុំសូមអភ័យទោសជាមុន ចំពោះពាក្យពេចន៍ដ៏ច្រើន
មុននឹងចាប់យកបុរាណវិទ្យាបទសំខាន់ៗ។
ខ្ញុំប្រាប់នាងដាក់បន្ទាត់ពុយាករណ៍មួយចំនួនឱ្យស្ថិតនៅក្នុងទីតាំងរបស់វា
ដល់ជាជនកែសំខាន់ៗនៃកុករិជ្ជជាដល់ខ្ញុំមានបំណងប្រើ
នូវពេលវេលាដែលពិចារណាដោយផ្ទាល់អំពីគម្ពីរយ៉ូអង់ស្វែន។
ខ្ញុំមានលទ្ធភាពឱ្យដឹងរួចមកហើយថា ពាក្យភាសាហេព្រើរ ដល់គួរមានបកប្រែថា
«កាត់ផ្តាច់» នៅក្នុងគម្ពីរយ៉ូអង់ស្វែន មានប្រសិទ្ធភាពសំខាន់នៅក្នុងវិធីសាស្ត្រប្រជាសត្វ
សម្រាប់ផ្សេងៗទៀតផ្សេងៗសម្រាប់ពន្យល់ នូវសម័យអប្សរា។

ចូរក្រឡាឱ្យដឹង អស់អ្នកស្រាវជ្រាវទាំងឡាយ ហើយយំចុះ; ហើយចូរសួរកែទ្រហោយ
អស់អ្នកជីកស្រាវទាំងអស់ ដោយព្រោះសុភមង្គល;
ដុបិតវាគួរមានកាត់ផ្តាច់ចេញពីមាត់របស់អ្នករាល់គ្នា។ យ៉ូអង់ស្វែន 1:5។

ពាក្យហេប្រើ «cut off» គឺ H3772 ហើយវាជាប្រភេទពាក្យដើមដែលមានន័យថា «កាត់ (ចេញ,
ទម្លាក់ចុះ; ឬបំបែកជាពីរផ្នែក); តាមន័យបង្កប់ មានន័យថា បំផ្លាញ ឬបំផ្លាញអស់;
ជាពិសេស មានន័យថា ចងសម្ពាធន៍ចុងសន្យា (នោះគឺ បង្កកើតសម្ពាធន៍ភាព
ឬក៏ចុងព្រមព្រៀង មួយ ដែលដើមកំណើតមកពីការកាត់សាច់
ហើយផ្តល់កាត់ចន្លោះរវាងបំណែកទាំងនោះ)»។

ខ្ញុំយល់ថា និយមន័យរបស់ Strong ចំពោះពាក្យ «cut off» ហៅវាថា «ប្រសិទ្ធភាព»
ក្នុងន័យវេយ្យាករណ៍។ ទោះយ៉ាងនោះក្តី ការកាត់ដល់ពាក់ព័ន្ធនឹងសេចក្តីសញ្ញា
និងអប្សរា បញ្ជាក់ថា ពន្លឺនៃសេចក្តីសញ្ញាគួរមានភាពជាមួយនឹងពាក្យនោះ
ហើយពន្លឺនោះគួរមានបង្ហាញចេញនូវប្រសិទ្ធភាពស្ថិតនៅក្នុងវិធីសាស្ត្ររបស់វា។ «Cut»
ក្នុងន័យនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសេចក្តីសញ្ញា គឺជានិមិត្តសញ្ញាពុយាករណ៍មួយ
ដែលមានមូលដ្ឋានលើប្រសិទ្ធភាពរបស់វា
ហើយវាគឺជាគូរមានកំណត់សម្គាល់ខាងវេយ្យាករណ៍ថាជា ប្រសិទ្ធភាព ផងដែរ។

សេចក្តីប្រកាសនៅក្នុងខ្សែបន្ទាត់ មិនត្រឹមត្រូវបញ្ជាក់ថា
ពួកគេមិនមានសារភាពលើក្បែរចុងក្រោយ ដូចដែលគួរមានកំណត់ដោយ «សុភមង្គល»
ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏បញ្ជាក់ផងដែរថា ពួកគេគួរមានបដិសេធ «នូវពេលវេលា
និងទីនោះផ្ទាល់» ថាជាស្ថិតិសញ្ញាសេចក្តីសញ្ញារបស់ពួកគេ គឺជាស្ថិតិសញ្ញាសេចក្តីសញ្ញាមួយ
ដែលតាមដាន «ប្រសិទ្ធភាពដ៏ប្លែក» របស់ខ្លួនគេឡប់ទៅដល់អប្សរា។

ជំនាន់ដែលមានស្ថាប័ននៅក្នុងទីរោងចក្រអស់រយៈពេលជាងសតវត្សរ៍
បានតាមដានប្រសិទ្ធភាពដ៏ប្លែករបស់ខ្លួនគេឡប់ទៅកាន់អប្សរា មានន័យថា

ឪពុកនិងតាតាសាសន៍ជាច្រើន។ ជំនាន់ដដែលបានចូលទៅក្នុងទឹកដីសន្តិភាពជាមួយយុទ្ធសាស្ត្រ
បានតាមដានឬសង្គមដំបូងរបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅកាន់អំបូរហ្នំ។
ជនជាតិយូដាដដែលបានរុករានព្រះគ្រីស្ទ
បានតាមដានឬសង្គមដំបូងរបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅកាន់អំបូរហ្នំ។
ពួកហ្វូតស្តេចដដែលបានចេញពីយុគដំបូង ហើយបន្តទាបមកត្រូវបានសាកលបង និងត្រូវហា
ន់លងក្នុងនាមជាបុរាណសុភវន្តសេចក្តីសញ្ញាដដែលព្រះបានផ្សព្វផ្សាយនូវរឿងនាំ 1844
បានតាមដានឬសង្គមដំបូងរបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅកាន់អំបូរហ្នំ។
ចលនាមីលីយ៉ាត-ភីឡាដេលេហ្វៀន ដដែលបានចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត នៅថ្ងៃទី 22
ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 បានតាមដានឬសង្គមដំបូងរបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅកាន់អំបូរហ្នំ។
ចលនាមីលីយ៉ាត-ឡាឌីស ដដែលបានសង្វេគ្រប់ខ្លួននៃវិញ្ញាណនាំ 1863
បានតាមដានឬសង្គមដំបូងរបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅកាន់អំបូរហ្នំ។
ក្រុមជំនុំអាដវ្យាទីស្តីស្តីថ្ងៃបុរាណ-ឡាឌីស
ដដែលត្រូវបានខ្ចាត់ចេញពីព្រះឱសថរបស់ព្រះអម្ចាស់
នៃពេលវេលាបំប៉នដោយទីក្រុងដដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ
បានតាមដានឬសង្គមដំបូងរបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅកាន់អំបូរហ្នំ។ ជំនាន់ទាំងអស់ទាំងនោះ
បាន ឬនឹង បំពេញពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីចម្បាំងទាំងហាយដូរ។

ពួកអ្នកស្រាវជ្រាវនៃក្នុងសង្គ្រោះយ៉ូអែលក្នុងកំឡុង ហើយយើងឃើញថា
ពួកគេត្រូវបានបដិសេធមិនឲ្យជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយថា
ពួកគេមិនមានសារភាពក្នុងចុងក្រោយឡើយ។ ដូច្នេះ សេចក្តីផុតពីក្រុមពិតនៃ
អ្នកដដែលយ៉ូអែលកំណត់សម្គាល់ថាពាក់ «មកដល់ស៊ីរីលុអ» នោះ
បន្តទាបមកចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ត្រូវបានបោះត្រា
ហើយត្រូវបានលើកឡើងជាតង្វាយមួយ។
សេចក្តីសញ្ញាដដែលត្រូវបានផ្តល់ជាលើកដំបូងបំផុតរវាងព្រះ
និងរាស្ត្រដដែលបានផ្សព្វផ្សាយនូវរឿងនាំ «ការកាត់» ដូចគ្នានោះ
ដដែលត្រូវបានកំណត់នៃក្នុងយុគបូជាចុងក្រោយរបស់រាស្ត្រព្រះ
ដដែលចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាបំប៉នដោយទីក្រុងដដែលជាធរមាន។
ការកាត់នោះគឺជាការញែកស្រូវសាលីចេញពីស្រូវសាលីអាគុរក។ ស្រូវសាលីអាគុរកត្រូវបានបដិសេធនា
ហើយត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងភូមិវិស្វសាលីត្រូវបានចងជាបាច្ចុប្បន្ន
ជាតង្វាយស្រូវសាលីផ្តល់ដំបូងនៃបុណ្យថ្ងៃទីហាសិប ដដែលបន្តទាបមកត្រូវបានលើកឡើង
«ដូចនៃក្នុងឆ្នាំមុន»។

មានបួនកន្លែងដដែលជាទូទៅត្រូវបានចងអុលបង្ហាញថាតំណាងឲ្យសេចក្តីសញ្ញារបស់អ
បុរាណ។ នៃក្នុងលោកុបបត្តិ ជំពូក ១២ អាបុរាណត្រូវបាន «ហៅ»
ហើយទទួលបានព្រះបន្ទូលសន្តិភាពនឹងផ្សព្វផ្សាយគាត់ក្នុងរាជធានីដំបូង។
នេះមិនមែនជាផ្នែកនៃសេចក្តីសញ្ញាទេ ប៉ុន្តែគឺជាការហៅនៃសេចក្តីសន្តិភាពមួយ។
នៃពេលនោះ ឈ្មោះរបស់គាត់គឺអាប៉ាម
ដូច្នេះសញ្ញាមួយក្នុងចំណោមសញ្ញាទាំងនោះតាមសេចក្តីសញ្ញា
គឺការបង្កើនឈ្មោះ។
ឈ្មោះរបស់អាប៉ាមត្រូវបានបង្កើននៃក្នុងជំហានទីបីនៃជំហាននៃសេចក្តីសញ្ញា។

ដូច្នេះ កាលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានសេចក្តីសន្តិភាពដល់អាបុរាណ
ព្រះអង្គមិនអាចស្របចងដោយអ្នកណាដែលធំជាងព្រះអង្គបានទេ

ដូចនេះព្រះអង្គគក្កសុបថដោយព្រះអង្គគុដទាល់ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖
«ពិតបុរាណដណ្តាល់ យើងនឹងបុរាណពង្សសរសំអុនក
ហើយយើងនឹងបង្កកើនពង្សសរសំអុនកឲ្យច្រើនឡើង»។ ហើយដូចនេះ
បន្ទាប់ពីអាហារហ៊ានអត់ធម៌តំទុរយ៉ាងយូរមក
គាត់ក៏ទទួលបានសចេកុតិសន្យានោះ។
ព្រោះមនុស្សសត្វដែលសុបថដោយអុនកដល់ជំងឺឧស្ម័ន
ហើយសម្របសម្រាប់បញ្ចេញជាកំនោះ ជាទីបញ្ចប់នៃមុលោះទាំងអស់សម្រាប់ពួកគេ។
ក្នុងការណ៍នេះ ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសព្វព្រះទ័យចង់បង្ហាញដល់ពួកអុនកស្រងមរតក
នៃសចេកុតិសន្យាឲ្យកាន់តែហ្មត់អំពីភាពមិនប្រែប្រួលនៃព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ
នោះព្រះអង្គគក្កសុបថដោយសម្របថ
ដើម្បីឲ្យដោយរឿងពីរយ៉ាងដែលមិនអាចប្រែប្រួលបាន
ហើយក្នុងរឿងទាំងនោះព្រះជាម្ចាស់មិនអាចកុហកបាន
យើងដែលបានរត់មកជូរកក្កោន
ដើម្បីកាន់យកសចេកុតិសន្យាដែលបានដាក់នាំមុខយើង
នោះអាចមានការលើកទឹកចិត្តដឹងមាំ។ សចេកុតិសន្យាមិននោះ
យើងមានទុកជាយុទ្ធកានព្រលឹង ជារបស់ដែលទាំងមាំមួន ហើយរឹងប៉ឹង
និងចូលទៅខាងក្នុងរាងនេះ។ ទៅក្នុងនោះ
ព្រះយេស៊ូវបានចូលទៅមុនជំនួសយើងហើយ គឺជាសម្បទាសង្គមអស់កល្បជានិច្ច
តាមរបៀបរបស់មីលគីសដេកេ។ ហេព្រើរ ៦:១៣-២០។

ការហៅនោះគឺជាព្រះសន្យារបស់ព្រះចំពោះអាហារ
ហើយទ្រង់បានបុរាណសាក្សីទីពីរមួយតាមរយៈ «សម្របថ» ដែលបានបន្តតមកក្នុងរយៈ
«សម្របថ» ដែលបានបន្តតមកក្នុងរយៈនោះ មានបីជាន់។
បន្ទាប់ពីការហៅដោយសចេកុតិសន្យា ដែលជាដំណាច់ទីមួយរឹងដំណាច់ទីពីរ ទីបី និងទីបួន
គឺជាសចេកុតិសន្យាបីជាន់ពិតបុរាណ
ដែលព្រះបានផ្ទេរជាមួយបុរាណដណ្តាល់ដែលបានផ្ទេរសិរសី។ នៅក្នុង លោកុបុបតុតិ ១៥
ព្រះបាន «កាត់» (បង្កកើនឡើង) សចេកុតិសន្យានោះយ៉ាងផ្សេងៗ
តាមរយៈពិធីដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់មួយ
ដែលក្នុងនោះមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលយាងឆ្លងកាត់រាងសត្វដែលត្រូវបានបំបែកជាពីរ
ដោយសន្យាដោយឥតលក្ខខណ្ឌថា នឹងបុរាណដណ្តាល់ពង្សសរសំអាហារ។
ដ៏សន្យាត្រូវបានតំណាងជាដើម្បីនៃចន្ទនោះទទួលបាន គឺទទួលបានអេស៊ីពុទ្ធ
និងទទួលបានអ៊ីបុរាត។ ដំណាច់ទីមួយនៃសចេកុតិសន្យាបីជាន់
រួមមានការយោងដោយផ្ទាល់ទៅនឹងនិមិត្តរូបពុទ្ធករណ៍នៃទទួលបាន
និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលភ្ជាប់ជាមួយនិមិត្តរូបនោះ។
នៅពេលការបំផុសគំនិតចង្អុលទៅកាន់ទទួលបានអ្វីៗ និងហ៊ីដកេលែ
ថាជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណើរការនៃការសម្របចំពេញ
ទទួលបានពីរនោះត្រូវបានតំណាងទុកជាមុនក្នុងពុទ្ធករណ៍របស់អាហារ។
ទិដ្ឋភាពនោះស្ថិតនៅចន្ទនោះទទួលបានពីរបស់អាហារ
ដែលនៅពេលយកមកភ្ជាប់ជាមួយទទួលបានពីរបស់ដានីយ៍លែ វាក្យយាងទទួលបាន
ដុបិតព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាសូរសៀងនៃទឹកដាច់រើន។

នៅចុងដៃដែលនោះ ព្រះអម្ចាស់បានតាំងសញ្ញាសញ្ញាជាការមួយជាមួយអាហារ
ដោយមានព្រះបន្ទូលថា «យើងបានបុរាណដណ្តាល់ពង្សសរសំអុនកហើយ
ចាប់ពីទទួលបានអេស៊ីប រហូតដល់ទទួលបាន គឺទទួលបានអ៊ីបុរាត ទាំងពួកកន្តើត និងពួកកន្តើសីត

និងពួកកាដម៉ូនីត ហើយពួកហាតេជិត និងពួកពរិសីត និងពួករដោអីម ហើយពួកអាម៉ូរីត និងពួកកាណានីត និងពួកគៀរគាសីត និងពួកយប៊ូស៊ីត»។ លោកុបុបតុគី 15:18-21។

ដដែលដដែលសន្យាដល់អាប៉ាម គឺជាពិភពលោកទាំងមូល
ដដែលស្រូវមានគំណាងដោយសុភមង្គលដល់អង្គគន្លងក្នុងគ្រាចុងក្រោយ
ខណៈដដែលនៃក្នុងគ្រាដំបូងនៃសេចក្តីសញ្ញា
នោះវាស្រូវមានរាយនាមជាកុលសម្ព័ន្ធជដបំ មិនមែនជាសុភមង្គលនោះទេ។
មួយសិនបើប្អូនមិនប្អូនពាន់នាក់នឹងសុចិត្តនៃក្នុងដមូលនោះជាមួយពិភពលោកទាំងមូល។
បន្ទាប់មក
ពិភពលោកនឹងចូលរួមក្នុងដំណើរការសាកលបងនៃការបង្កឲ្យគោរពបូជាចុងអែទីគុយ
ដោយរដ្ឋាភិបាលពិភពលោកតម្លៃ
ក្រោមការដឹកនាំរបស់សុភវិពស្វយាពណ៍ក្រហមទឹកនិរវណៈ ជំពូក 17
ដដែលសោយរាជ្យលើសុភមង្គលដល់អង្គគន្លងនៃដី។ ជាមួយអាប៉ាម និមិត្តសញ្ញាព្រះវិហារ
និងរដ្ឋប្រកាសស្រាវជ្រាវ ស្រូវមានគំណាងដោយទទួលបានអេស៊ីប
ជានិមិត្តរូបនៃយោបាយរដ្ឋប និងទទួលបានហេប៊ីឡូន ជានិមិត្តរូបនៃអំណាចព្រះវិហារ។

បន្ទាប់ពីការទាំងនេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវបានមកដល់អាប៉ាមក្នុងនិមិត្តរូបមួយ
ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖

កុំខ្មាចឡើយ អាប៉ាមអើយ៖ យើងជាខ្មែររបស់អូនក
និងជាអ្នកដ៏ធំលើសលប់របស់អូនក។

ហើយអាប៉ាមទូលថា ឱព្រះអម្ចាស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ ទ្រង់នឹងប្រទានអ្វីដល់ទូលបង្គំ
ខណៈដដែលទូលបង្គំចាកចេញទៅដោយគ្មានកូន
ហើយអូនកគ្រប់គ្រងផ្ទះរបស់ទូលបង្គំ គឺអាលើអាលើ ជាអូនកក្នុងដាម៉ាស្ទូ?
ហើយអាប៉ាមទូលថា មើលចុះ ទ្រង់មិនបានប្រទានពូជពង្សដល់ទូលបង្គំទេ
ហើយមើលចុះ មនុស្សម្នាក់ដែលកើតនៅក្នុងផ្ទះរបស់ទូលបង្គំ
កុលាយជាអូនកស្មន់មរតករបស់ទូលបង្គំ។ ហើយមើលចុះ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវបានមកដល់គាត់ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖

អូនកនេះមិនមែនជាអូនកស្មន់មរតករបស់អូនកទេ
ប៉ុន្តែអូនកដដែលនឹងកើតចេញពីខ្លួនអូនកផ្ទាល់
នោះហើយជាអូនកស្មន់មរតករបស់អូនក។ រួចទ្រង់នាំគាត់ចេញទៅខាងក្រៅ
ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរមើលទៅលើមេឥឡូវនេះ ហើយរាប់ផ្កាយទាំងឡាយ
បុរសិបបីអូនកអាចរាប់វាបាន»។ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖
«ពូជពង្សរបស់អូនកនឹងមានច្រើនដូចនោះដែរ»។

ហើយលោកបានជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ;
ហើយទ្រង់បានរាប់ការនោះជាសេចក្តីសុចិត្តដល់លោក។
ហើយទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកថា,

ឧត្តុង្គជាព្រះអម្ចាស់ដដែលបាននាំអូនកចេញពីអីរ៉េនដែនជាតិខាងដើម
ដើម្បីប្រទានដីនេះដល់អូនកឲ្យទទួលជាមរតក។

ហើយគាត់ទូលថា ឱព្រះយេស៊ូវជាអម្ចាស់អើយ តើដោយអ្វីឧត្តុង្គនឹងដឹងថា
ឧត្តុង្គនឹងទទួលវាជាមរតក? ហើយព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា,

សូមយកកូនគោញីអាយុបីឆ្នាំមួយ កូនពពកញីអាយុបីឆ្នាំមួយ
កូនចង្កៀមឈ្មោះលោអាយុបីឆ្នាំមួយ ពុរាបលកមួយ និងកូនពុរាបមួយមកឲ្យយើង។

ហើយទ្រង់មានយកសត្វទាំងនោះទាំងអស់មក ហើយកាត់បង្វែរកែវនៃកែវនោះទៅកណ្តាល
ហើយដាក់ឲ្យបំណែកនីមួយៗទទួលមុខតួនាទីវិញទៅមក
ប៉ុន្តែតែទ្រង់មិនមានកាត់បង្វែរកែវសត្វសុលាបទេ។
ហើយកាលណាសត្វសុលាបស៊ីសាកសពហើរចុះមកលើគ្រោះនោះទាំងនោះ
អាប័រ៉ាមមានដង្ហើមច្រើន។ ហើយកាលព្រះអាទិត្យយកកំពុងលិច
ចក្ខុសុបិនដ៏ធំមួយមានផ្កាមកលើអាប័រ៉ាម ហើយមើលចុះ
សេចក្តីដ៏ភ័យរន្ធត់នៃសេចក្តីដ៏ងងឹតយ៉ាងខ្លាំងមួយមានផ្កាមកលើគាត់។
ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អាប័រ៉ាមថា៖

ចូរដឹងជាក់ថា
ពូជពង្សរបស់ឯងនឹងទៅជាជនបរទេសនៅក្នុងស្រុកមួយដែលមិនមែនជាប្រទេសរបស់ខ្លួន
ហើយនឹងបម្រើពួកគេ;
ហើយពួកគេនឹងសង្កត់សង្កិនពួកគេអស់រយៈពេលបួនរយឆ្នាំ។ ហើយជាតិនោះដដែល
ដែលពួកគេនឹងបម្រើ នោះអញនឹងវិនិច្ឆ័យ; ហើយក្រុមហ៊ុនមក
ពួកគេនឹងចេញមកដោយមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន។
ហើយអ្នកនឹងទៅឯបុរាណបុរសរបស់អ្នកដោយសេចក្តីសុខសាន្ត;
អ្នកនឹងត្រូវបានបញ្ជូនក្នុងរយៈពេលបាត់ដំណើរ។

ប៉ុន្តែ នៅជំនាន់ទីបួន ពួកគេនឹងត្រឡប់មកទីនេះវិញ
ដូចជាអំពីទុច្ចរិតរបស់ពួកអាម្សិរ មិនទាន់ពេញលេញទៅឡើយទេ។

ហើយក៏កើតមានឡើងថា នៅពេលព្រះអាទិត្យលិច ហើយមានសេចក្តីងងឹត មើល
មានឡឌុតដដែលមានផ្កាដៃ និងចង្កៀងដដែលនោះមួយ
មានផ្កាដៃកាត់ចូលទៅបំណែកទាំងនោះ។ លោកុបុត្រ 15:1-17។

ព្រះអង្គដដែលនឹងដឹកនាំម៉ូសេ និងកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដោយសសរភ័យនៃនូវពេលយប់
និងពពកនៅពេលថ្ងៃ មានផ្កាដៃកាត់រាងបំណែកដដែល «ត្រូវបានកាត់» ទាំងនោះ
ក្នុងរូបជាចង្កៀងមានផ្កាដៃ និងចង្កៀងកំពុងឆេះ។

ហើយព្រះអម្ចាស់មានយ៉ាងនាំមុខពួកគេនៅពេលថ្ងៃ ដោយសសរពពកមួយ
ដើម្បីបង្ហាញពួកគេ; ហើយនៅពេលយប់ ដោយសសរភ័យនៃមួយ
ដើម្បីបង្ហាញពួកគេលើដល់ពួកគេ;
ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចដឹងពីទីនៅមានទាំងថ្ងៃទាំងយប់។
ព្រះអង្គមិនមានដកសសរពពកនៅពេលថ្ងៃ ឬសសរភ័យនៃនូវពេលយប់
ចេញពីមុខបុរាណបុរសទេ និក្ខមន៍ 13:21, 22។

ចង្កៀងដដែលកំពុងឆេះ និងឡដដែលបញ្ចេញផ្កាដៃ ជានិមិត្តរូបនៃសសរពពក
ឬសសរភ័យនៃ ហើយកំណត់ឲ្យជាកូននាយនៃដៃមានទីមួយ
ក្នុងចំណោមជំនាន់បីនៃព្រះបាទបុរេក្នុងការបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអាប័រ៉ាម។
ជំពូកនេះចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា «កុំខ្លាចឡើយ» ពីព្រោះសាររបស់ទេវតាទីមួយគឺ
«ចូរក្រោកខ្លាចព្រះ» ហើយអស់អ្នកដដែលដូចអាប័រ៉ាម គឺក្រោកខ្លាចព្រះ
នោះនឹងមិនចាំបាច់ខ្លាចព្រះទេ។ ការខ្លាចមានពីរបុរាណ ពីព្រោះមនុស្សមានពីរពួក។

នោះបន្តទៅទៀតក្នុងអត្ថបទអំពីសចេកុដ៏សព្វញ្ញា អាប័រាមមានជឿព្រះ
ហើយការនោះត្រូវបានរាប់ទុកដល់គាត់ជាសចេកុដ៏សុចរិត។
ទេវតាទាំងបីសរុបគ្នានឹងក៏ចុះការរស់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូចដែលយ៉ូហានបានបង្ហាញ
ដោយបង្ហាញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាំងបញ្ចប់បញ្ចូលអំពីបីបុរាណ គឺ អំពើហាប
សចេកុដ៏សុចរិត និងការជំនុំជម្រះ។ លក្ខខណៈទាំងនោះសរុបតាមទេវតាទាំងបី ដូចនេះ
បន្ទាប់ពីការក្រោតខ្ពស់ចុះពីព្រះត្រូវបានបង្ហាញនូវក្នុងអត្ថបទសចេកុដ៏សព្វញ្ញា
នោះជំហានទីពីរ គឺសចេកុដ៏សុចរិត ត្រូវបានកំណត់សម្គាល់
ហើយបន្ទាប់មកទៀតក៏ត្រូវបានតាមមកដោយការប្រកាសអំពីការជំនុំជម្រះ
ដដែលគាត់ចុះការទីបីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងជាសាររបស់ទេវតាទីបី។
ជំហានទីមួយនៃសចេកុដ៏សព្វញ្ញាបានជានិមិត្តរូបនៃសាររបស់ទេវតាទីមួយ
ដដែលតែងតែជាហេតុផលនៃសារទាំងបីទាំងមូល។ ជំហានទាំងបីនៃដំណើរការសចេកុដ៏សព្វញ្ញា
តំណាងឲ្យទេវតាទាំងបីនៃវិវរណៈ ជំពូកដំបូង។

បន្ទាប់ពីអាប័រាមត្រូវបានរាប់ថាជាមនុស្សសុចរិត ដដែលសម្គាល់ទេវតាទីពីរ
គាត់ក៏រៀបចំតង្វាយមួយ
ដុំបិតតង្វាយនោះត្រូវបានរៀបចំគុណមន្តជំហានទីបីនៃការជំនុំជម្រះ។
តង្វាយនោះតំណាងឲ្យតង្វាយរបស់ពួកលវី ក្នុង ម៉ាឡាគី ជំពូក ៣
ដដែលត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សព្វញ្ញាមួយ។ ដូចដែលយោគាណាបានប្រកាសនៃសែបធុន
ក្នុងជីវិតរបស់ម៉ូសេ តំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទាំងបី
នោះសែបធុនដំបូងរបស់ម៉ូសេមានជំហានទាំងបីនៃសាររបស់ទេវតាទាំងបីដែរ។

កន្ទុលនៃដដែលទីបន្ទាប់របស់ម៉ូសេចាប់ផ្តើម
គឺជាមួយនឹងឪពុកមុតាយរបស់គាត់ដដែលក្រោតខ្ពស់ចុះ (ជំហានទីមួយ)
បន្ទាប់មកតាមមកដោយការសាកល្បងតាមការមើលឃើញ។
ជំហានទីពីរមានការសាកល្បងតាមការមើលឃើញ
ដូចដែលបានកើតឡើងនៃក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូកទីមួយ
នៃពេលដែលដានីយ៉ែលក្រោតខ្ពស់ចុះជាមុន
ហើយបដិសេធមិនបរិភោគអាហាររបបហាប៊ីឡូន
បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានសាកល្បងដោយផ្អាកក្រែងបង្កើតយោគាណាដោយរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក
សម្រាប់ដានីយ៉ែល វាជាការសាកល្បងទីបី បីធុនក្រោយមក ដោយសុតចេតនាប្លែកសោ
ដដែលជានិមិត្តរូបសព្វញ្ញានៃស្ថានភាពខាងជើង និងច្បាប់ថ្មនៃអាទិត្យ
ដដែលជាសាររបស់ទេវតាទីបី។

ឪពុកមុតាយរបស់ម៉ូសេក្រោតខ្ពស់ចុះ បានដាក់គាត់ចូលក្នុងទូកតូចមួយលើទឹក
ហើយកូនស៊ីរ៉េបស់ផារ៉ោនត្រូវបានដឹកនាំឲ្យយើងស្រាវជ្រាវការណ៍នោះ
បន្ទាប់មកក៏មានវិនិច្ឆ័យដោយពេញចិត្តឲ្យសង្កេតនោះទារកនោះ។ ការចាប់ផ្តើមនៃ
ជីវិតរបស់ម៉ូសេផ្សេងប្រឆាំងបុរាណមួយនៃសចេកុគឺសព្វញ្ញាដែលព្រះបានផ្សព្វផ្សាយមនុស្សជាតិ
ហើយបន្ទាប់មក តាមរយៈម៉ូសេ ព្រះក៏បានផ្សព្វផ្សាយសចេកុគឺសព្វញ្ញាមួយជាមួយនឹងជាតិសាសន៍
ដែលបានផ្សព្វផ្សាយចេញពីមនុស្សជាតិផងដែរ។
សចេកុគឺសព្វញ្ញារបស់លូអិដមួយមនុស្សជាតិ តំណាងឲ្យអង្គមនុស្សយ៉ាងធំ
ហើយសចេកុគឺសព្វញ្ញារបស់ម៉ូសេជាមួយបុរាណដដែលបានផ្សព្វផ្សាយនៃសែបធុន
គឺជាមួយនឹងមួយនៃប្អូនប្អូនពាន់នាក់។
តង្វាយដដែលអាប័រាមត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដើម្បីផ្សព្វផ្សាយផ្ទាល់សចេកុគឺសព្វញ្ញា

មានធុនកម្រិតនិងមិត្តភក្តិសញ្ញាណស្រីចេក្តីសញ្ញាណរបស់លោក ដូចគ្នានឹងម្ចាស់ដៃ
ដែលមានបំពេញនូវនាយរបស់អាហារជាតិជាច្រើនសតវត្សរ៍ក្រោយមក។

យញ្ញបូជានោះមានសត្វបុរាណបុរាណទេវតា គឺគោញីអាយុបីឆ្នាំមួយ
ពពកញីអាយុបីឆ្នាំមួយ ចៀមឈូមលោអាយុបីឆ្នាំមួយ ព្រាហ្មណ៍មួយ និងកូនព្រាហ្មណ៍មួយ។
សត្វបុរាណទាំងនោះត្រូវបានទុកឱ្យនៅទាំងមូល ឯគោញី ចៀមឈូមលោ និងពពកញី
ត្រូវបាន «កាត់» ជាពាក់កណ្តាល។

យញ្ញបូជានេះជានិមិត្តរូបនៃការលើកទង់សញ្ញាមួយឡើងនូវចុងចុងក្រោយ
ជាការសាកល្បងដល់អាចម៍លើយើងបានសម្រាប់មនុស្សលោក។
សញ្ញាដដែលអាចម៍លើយើងបានសម្រាប់បុគ្គលិករបស់រដ្ឋាភិបាល គឺទារកម្ចាស់នៅក្នុងទូក។
ទូកនោះត្រូវបានកំណត់ដោយព្រលឹងបុរាណប្រឆាំងនឹងទូកធំៗ ចំនួន «បុរាណ» ត្រូវបានបង្កើត
ឡើងជាលក្ខណៈពុទ្ធបរិវារមួយនៃសញ្ញាណរបស់មនុស្សមួយនៃប្រទេសប្រទេសនានា
ក៏។ នៅពេលអ្នកពិចារណាអំពីយញ្ញបូជានោះទាំងបុរា
ហើយចែកបីក្នុងចំណោមនោះជាពាក់កណ្តាល
នោះយញ្ញបូជារបស់អ្នកនឹងមានបុរាណប្រឆាំង
ដូចដែលត្រូវបានបង្ហាញជានិមិត្តរូបដោយលោក
ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងយញ្ញបូជារបស់អាហារ។

សត្វទាំងបុរាណនោះ កាលណាត្រូវបានបង្វែរតាមដៃព្រះបាទបង្កគាប់
នោះវាតំណាងឱ្យចំនួន «បុរាណ» ហើយដោយការនេះផង
វាតំណាងដល់ព្រលឹងទាំងឡាយនៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ ដែលត្រូវបានបុព្វបុរសដោយព្រលឹង
«បុរាណ» នៅលើទូកធំៗ សញ្ញានៃការកាត់ស្រក
ដែលជាជំហានទីពីរក្នុងសេចក្តីសញ្ញាណប្រឆាំងរបស់អាហារ ត្រូវអនុវត្តនៅចុងទី «បុរាណ»
បន្ទាប់ពីកំណើត ហើយពិធីនោះត្រូវបានជំនួសដោយបុណ្យធម៌មុនទីក
ដែលជាបុព្វបុរសនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានកើតឡើងនៅចុងទី «បុរាណ»។
ចំនួន «បុរាណ»
គឺជាលក្ខណៈដែលបានបង្កើតឡើងដូចហើយនៃសេចក្តីសញ្ញាណទាំងពីររបស់លោក
និងម្ចាស់ ហើយវាទាំងនោះជាបុព្វបុរសមួយនៃប្រទេសប្រទេសនានា
ដែលនឹងត្រូវបានលើកឡើងជាតង្វាយនៃសញ្ញា ហើយដដែលជា «បុរាណ» ដែលចេញពីបុរាណ។

សត្វទាំងបុរាណនោះតំណាងឱ្យព្រហ្មចារីបុរាណទាំងបុរា ដែលត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយ
“បុរាណ” នៅលើទូកធំ ហើយនឹងផ្តល់ផុតពីលោកិយចាស់ទៅកាន់លោកិយថ្មី
ដោយមិនយឺតយ៉ាវសេចក្តីស្តាប់។

តង្វាយរបស់អាហារជាតង្វាយបរិសុទ្ធ
ពីព្រោះសត្វទាំងអស់នៅក្នុងតង្វាយនោះជាសត្វស្នាម
ហើយសត្វទាំងនោះរួមគ្នាតំណាងឱ្យសត្វសំខាន់ៗដែលប្រើសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល។
សាររបស់វាគឺជាទីមួយមានបញ្ញត្តិឱ្យបង្កើតបង្កើតព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបង្កើត
ហើយសត្វតង្វាយសំខាន់ៗនៃពិធីបុរាណនៃទីបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅព
លេខនាយរបស់អាហារមានសម្រេចក្នុងសម័យលោកម្ចាស់
ត្រូវបានបង្ហាញជាតង្វាយនៃការបង្កើតបង្កើត ខណៈពេលជាមួយគ្នានោះក៏ជានិមិត្តរូបជាមុ
ននៃការអំពាវនាវរបស់វាគឺជាទីមួយឱ្យបង្កើតបង្កើតព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបង្កើតផងដែរ។

ខទីដប់ប្រាំបីមានចូលដៃយ៉ាងច្បាស់ថា «នោះចុងនៃនោះ
ព្រះអម្បាលមានតាំងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអាប័រ៉ាម»។
នោះជាសញ្ញាសម្គាល់នៃដំណើរទីមួយ ក្នុងចំណោមដំណើរ
ដដែលគំរូគំណាងឲ្យទេវតាទាំងបីនិរណៈ ជំពូក ១៤។
ដំណើរនៃសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក ១៥
គំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីមួយនិរណៈ ជំពូក ១៤ ដល់បន្ទុកបន្ទាប់ដោយទេវតាទីពីរ
ដល់គូរមានគំណាងដោយដំណើរទីពីរនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់អាប័រ៉ាម
ដល់មានន័យនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក ១៧។

នោះដំណើរទីពីរ ឈ្មោះរបស់អាប័រ៉ាម គូរមានបុរាណនៃអាប្រាហាំ។ អាប័រ៉ាម មានន័យថា
«ឪពុកគូរមានលើកតម្កល់» ហើយ អាប្រាហាំ មានន័យថា
«ឪពុកនៃជាតិសាសន៍ជាច្រើន»។ ក្នុងការហៅអាប័រ៉ាម
សេចក្តីសន្យាអំពីការកុលាយជាជាតិសាសន៍ដ៏ធំមួយ គូរមានបុរាណឲ្យ
ប៉ុន្មានសេចក្តីសន្យានោះមិនគួរមានបញ្ជាក់ឲ្យមានសុពលភាពឡើយ
រហូតដល់ឈ្មោះរបស់អាប័រ៉ាមគូរមានបុរាណ។ បន្ទាប់មក
គាត់មានកុលាយជាបុព្វបិតាដំបូងនៃប្រជាជនសម្ព័ន្ធមក្សេនដែលមានជួររំលឹកគ្នា។
ដំណើរបន្ទាប់មានជានិមិត្តរូបនៃសាររបស់ទេវតាទីបី
ដោយសារអាប្រាហាំគូរមានសាកល្បងក្នុងការថ្វាយអ៊ីសាកជាយញ្ញបូជា
ដែលមានជានិមិត្តរូបនៃលើឆ្មកាង ដែលមានជានិមិត្តរូបនៃថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ដែលជានិមិត្តរូបនៃច្បាប់ថ្មនៃអារិក្ស—ដែលជាសាររបស់ទេវតាទីបី។
ដំណើរទីបីនៃសម្ព័ន្ធមក្សេននោះ គូរមានបំពេញនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ហើយវាគូរមានបង្ហាញទុកនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ ជំពូក 22។

នោះដំណើរទីពីរ ដែលជាសាររបស់ទេវតាទីពីរ ជាពេលដែលឈ្មោះរបស់អាប័រ៉ាមគូរមានបុរាណ
ពិធីកាត់ស្កក់ស្កក់គូរមានបង្កើតឡើងជា «សញ្ញា» នៃប្រជាជនសម្ព័ន្ធមក្សេន
និងនៃទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេចំពោះព្រះ។ នៅក្នុងបុរាណគុតិសាស្ត្រនៃសារទេវតាទីពីរ
នោះហើយដែលប្រជាជនរបស់ព្រះគូរមានបោះត្រា។
ពួកគេគូរមានលើកឡើងជាទង់សញ្ញានៃសារទេវតាទីបី
ដែលគំណាងដោយច្បាប់ថ្មនៃអារិក្ស
ប៉ុន្តែពួកគេគូរមានបោះត្រានៅក្នុងអំឡុងពេលមុនច្បាប់ថ្មនៃអារិក្សបន្តិច
ដែលក្នុងបុរាណគុតិសាស្ត្រមីលឈ្មោះនោះគឺមុនពេលទ្រង់គូរមានបិទនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 1844 បន្តិច។

ដូចគ្នានេះផងដែរ គឺពិតចំពោះព្រះរាជក្រឹត្យទាំងបីដែលចេញពីហាប៊ីឡូន
ដែលមានចាប់ផ្តើមចំនាយ ២៣០០ ឆ្នាំ
ដែលមានបញ្ចប់នៅពេលការមកដល់របស់ទេវតាទីបី នៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។
ព្រះវិហារគូរមានសាងសង់បញ្ចប់ក្នុងបុរាណគុតិសាស្ត្រនៃព្រះរាជក្រឹត្យទីពីរ
បន្ទាប់ពីព្រះរាជក្រឹត្យទីមួយ ប៉ុន្តែមុនព្រះរាជក្រឹត្យទីបី។
គ្រឹះគូរមានដាក់ក្នុងអំឡុងពេលព្រះរាជក្រឹត្យទីមួយ
ហើយអគារព្រះវិហារគូរមានសាងសង់បញ្ចប់ក្នុងបុរាណគុតិសាស្ត្រនៃព្រះរាជក្រឹត្យទីពីរ។
ព្រះរាជក្រឹត្យទីបី នៅឆ្នាំ ៤៥៧ មុន គ.ស. មានចាប់ផ្តើមរយៈពេល ២៣០០ ឆ្នាំ ខណៈដែល
ព្រះរាជក្រឹត្យនោះផ្ទាល់មានបុគ្គលអធិបតេយ្យភាពជាតិគួរឱ្យប៉ះពាល់ដល់ជនជាតិយូដា។
នៅ waymark ទីបី នគរមួយគូរមានបង្កើតឡើង

ដូចដែលបានកំណត់ដោយការសុំដេញដោលឡើងវិញនូវអធិបតេយ្យភាពជាតិនៃព្រះរាជក្រឹត្យទីបី និងការលើកឡើងក្រុមជំនុំដំណោះស្រាយជម្រះឧបសគ្គវិជ្ជាទ័ពសញ្ញា នៅពេលចុះហត្ថលេខាអំពីកិច្ចសន្យា។

ក្រឹត្យទីបីមានជានិមិត្តរូបនៃការមកដល់របស់ទេវតាទីបីចូលទៅកាន់ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។ កូនក្រមុំរៀបចំខ្លួនឱ្យរួចរាល់ មុនពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ មិនមែននៃពេលវេលាពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ។ ការបិទគ្រាន់មែនសុសម្បូរសន្តិសុខនៃប្អូនប្រុសប្រុសនាក់ គួរឲ្យមានបំពេញសម្រេចឡើងវិញមុនចុះហត្ថលេខាអំពីកិច្ចសន្យា ក្នុងអំឡុងពេលដែលគួរឲ្យមាន កំណត់ត្រាជាព្រឹត្តិការណ៍ថាការសាកល្បងអំពីរូបសំណាកនៃស្រីសាហាវ។ យើងគួរឲ្យមានបុរាណថា ការសាកល្បងអំពីរូបសំណាកនៃស្រីសាហាវ គឺជាការសាកល្បងដដែលៗនៃយើងគួរឲ្យមានកាត់ មុនពេលរយៈពេលសាកល្បងគួរបិទ។

«ព្រះអម្ចាស់មានបង្គាប់ឲ្យដល់ខ្ញុំយ៉ាងច្បាស់ថា រូបសំណាករបស់ស្រីសាហាវនឹងគួរប ានបង្កើតឡើងមុនពេលកាលៈទេសៈនៃព្រះគុណបិទបញ្ចប់; ពីព្រោះនេះនឹងជាការសាកល្បងដ៏ធំសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ព្រះ ដោយសារតែតាមរយៈការនេះ វាសនាអស់កល្បរបស់ពួកគេនឹងគួរឲ្យមានសម្រេច។ ជំហររបស់អ្នកពោរពេញដោយភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាច្របូកច្របល់ដល់ចំណុចថា មានតម្លៃសុសតិចបំណុលនេះដែលនឹងគួរឲ្យមានបោះបង្គោលឆ្នោត។»

«នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 13 បុរាណបទនេះគួរឲ្យមានបង្គាប់ឲ្យយ៉ាងច្បាស់; វិវរណៈ 13:11-17 ដកស្រង់។»

"នេះជាការសាកល្បងដដែលៗស្របតាមព្រះគម្ភីរ មុនពេលពួកគេគួរឲ្យមានបោះត្រា។ អស់អ្នកដដែលបានបញ្ជាក់ភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនចំពោះព្រះ ដោយគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ហើយបដិសេធមិនទទួលយកថ្លៃសេវាបុប្ផក្នុងក្រុម ដឹងឈរនៅក្រោមទង្គិចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវ ហើយនឹងទទួលបានគ្រាន់តែមានព្រះជន្មម្តង។ អស់អ្នកដដែលចុះចាញ់សេចក្តីពិតដែលមានបុរាណពីស្តីស្តី ហើយទទួលយកថ្លៃសេវាបុប្ផក្នុងអំពីកិច្ចសន្យា នឹងទទួលបានសញ្ញារបស់ស្រីសាហាវ។" Manuscript Releases, volume 15, 15.

ទ្រង់បានបិទនៅថ្ងៃទី 22 ខែ តុលា ឆ្នាំ 1844 ដែលជានិមិត្តរូបនៃទ្រង់បិទនៅពេលចុះហត្ថលេខាអំពីកិច្ចសន្យា។ បុរសស៊ី White បានថ្លែងថា ការសាកល្បងអំពីរូបសំណាកនៃស្រីសាហាវ គឺជាការសាកល្បងដដែលៗនៃយើងគួរឲ្យមានកាត់ «មុន» ពេលព្រះគុណគួរបិទ ហើយនាងក៏បានថ្លែងផងដែរថា ការសាកល្បងនេះគឺជាការសាកល្បងដដែលៗនៃយើងគួរឲ្យមានសម្រេច។ មុនចុះហត្ថលេខាអំពីកិច្ចសន្យា កូនក្រមុំរៀបចំខ្លួនឱ្យរួចរាល់ ហើយការនេះទាមទារឲ្យមានសម្បូរភ្លឺកប់ពាក់អាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏គួរឲ្យមាន ជាសម្បូរភ្លឺកប់ពាក់ ដែលគួរឲ្យមានបន្តសុទ្ធជាដោយភូមិវិទ្យាចម្បងរបស់ទូតនៃចេតនាសញ្ញា។ គួរឲ្យមានដាក់មុនពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយបន្តទាបមក ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ក៏ឡើងនូវពេលចុះហត្ថលេខាអំពីកិច្ចសន្យា។

បងស៊ី White បញ្ជាក់ថា ការបោះត្រាគឺជាការតាំងមាំក្នុងសច្ចក្រឹតិក ទាំងផ្នែកបញ្ញត្តិ និងផ្នែកកេរ្តិ៍ឈ្មោះ។ នាងក៏បញ្ជាក់បន្ថែមទៀតថា «នោះពេលដែល»
បុរាណសុត្ររបស់ព្រះគ្រូរូបនោះត្រូវបាន «នោះ»
ការញ្ជ័យជួយនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះនឹងមកដល់។
ការញ្ជ័យជួយនោះគឺជាការវិនិច្ឆ័យទាំងឡាយ
ដែលចាប់ផ្តើមនៅពេលវេលាជួយដ៏ក្នុងវិវរណៈ ១១
ដែលជាច្បាប់ចុងអាទិត្យនៃសហរដ្ឋអាមេរិក។

ព្រះវិហាររបស់មីលលើត្រាបញ្ចប់នៅពេល «Midnight Cry» ដោយបញ្ជាក់ថា
ត្រូវបានដាក់មុនសញ្ញាសម្គាល់ទីបីនៃការជំនុំជម្រះ។ ក្នុងកិច្ចសញ្ញារបស់អាហារហាំ
ជំហានទីបីនៃការជំនុំជម្រះគឺអីសាកនលើក្នុងម្សិយ៉ា
ដែលជានិមិត្តរូបមិនគ្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ដែលនិយាយក្នុងប្រាណនោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងការថ្វាយរបស់ពួកលើក្នុង ម៉ាឡាគី ៣ ផងដែរ។

ហើយទ្រង់នឹងអង្គុយដូចជាអ្នកសម្ភាសន៍ និងអ្នកបន្តសុទ្ធជប្បក្រំ;
ហើយទ្រង់នឹងបន្តសុទ្ធជប្បក្រំចូលទៅរបស់លើ ហើយសម្ភាសន៍ក្នុងដូចជាមាស
និងប្រាក់ ដើម្បីបិទពួកគេអោយច្បាស់ដល់ព្រះយេស៊ូវដែលសច្ចក្រឹតិក។
នោះគឺដង្ហាយរបស់យូដា និងក្នុងយូសេប៊ីននឹងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះយេស៊ូវ
ដូចក្នុងចុងប្រាណ និងដូចក្នុងឆ្នាំទាំងប៉ុន្មានមុន។

ខ្ញុំនឹងចូលមកជិតអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីជំនុំជម្រះ;
ហើយខ្ញុំនឹងផ្ទេរវិសាលភាពយ៉ាងឆាប់រហ័ស ទាំងនឹងពួកមនុស្សអាក្រក់
ទាំងនឹងពួកកុបតំជិតកុបតំព្រហ្មចារី ទាំងនឹងពួកសុបថតក្នុងក្រុម
និងទាំងនឹងអស់អ្នកដែលសង្កត់សង្កិនកម្មករនៅក្នុងបុរាណយុគរបស់គេ
ទាំងស្រុងម៉ោយ និងកុមារកំព្យា ហើយបង្កើនបរទេសឲ្យយូរលាតចំពោះសិទ្ធិរបស់គេ
ហើយមិនក្តៅក្នុងដល់ខ្ញុំឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវក្នុងព្រះបរិវារ
ម៉ាឡាគី 3:3-5។

បន្ទាប់ពីដំណើរការនៃការបរិសុទ្ធជូន នោះដង្ហាយនឹង «នៅពេលនោះ»
ដូចក្នុងសម័យបុរាណ
ហើយដង្ហាយត្រូវបានរៀបចំក្នុងកិច្ចការចុងក្រោយនៃសច្ចក្រឹតិកជំនុំជម្រះ
ដុបិតនៅពេលនោះហើយដែលពួកលើកដែលបានត្រូវបរិសុទ្ធជូន និងត្រូវបានរៀបចំជាដង្ហាយ
ត្រូវបានដាក់ប្រៀបធៀបទៅនឹងព្រហ្មចារីល្អិតល្អន់ ដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងផ្ទេរវិសាលភាព
«សាក្សីដ៏រហ័ស» បុរាណនឹងពួកនាង។ «សាក្សីដ៏រហ័ស» នោះ គឺជា
«សាក្សីសុមោះត្រង់ចំពោះពួកជំនុំឡើងវិញ»
ជាអ្នកបោះសំណើទៅដូចជាហាលមួយចូលទៅក្នុងវាលឆ្ងាយ
ហើយដែលក្នុងពួកឡើងវិញចេញពីព្រះឱស្សរបស់ទ្រង់ដោយកម្ពុលាង។
ការញែកស្រូវសាលីចេញពីស្រូវអាក្រក់នឹងកើតឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស
ព្រោះចលនាចុងក្រោយទាំងឡាយជាចលនាដ៏លឿនរហ័ស។ ទូកដ៏រហ័សនោះ
គឺជាព្រះអង្គគង់លើយាងមកព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ភ្នាក់ងារក្នុង ម៉ាឡាគី ជំពូក ៣។

ការលើកតម្កល់ដង្ហាយនៅក្នុងម៉ាឡាគី «ដូចនៅសម័យបុរាណ» នោះ
គឺជាការលើកតម្កល់ដង្ហាយរបស់មនុស្សសម្បូរសន្តិសុខស្រស់ស្រាយបំផុត;
វាជាការលើកតម្កល់ដង្ហាយនៃប្រជុំមហាបពិធីបុណ្យចុងទីហាសិបដែលត្រូវគ្រឿងថ្ម;
វាជាការលើកតម្កល់ពស់លើបង្កគោលនយោបាយនៃវិហារសុចរិត;

វាជាការលើកតម្កល់នៃព្រះគ្រីស្ទនិយមដែលបានកើតឡើង ហើយក៏ជាការលើកតម្កល់នៃសាធារណៈ
មសោក និងអាបខេនកេហ៍ នៅក្នុងគុកភូមិដែលដ៏ក្នុងនៅក្នុងរោងជាងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
ខណៈដែលមនុស្សលោកទាំងមូលកំពុងរំលោភ និងងងឹតចិត្ត;

វាជាការបោះពុម្ពផ្សាយនៃទីស្នាក់នៅ 1843
និងគោលបំណងដែលបានបង្ហាញទុកសម្រាប់ទីស្នាក់នៅ 1850។

នៅក្នុងជំហានទីពីរនៃសេចក្តីសង្ស័យរបស់អប្បហារ
ពិធីកាត់ស្របតែត្រូវបានបញ្ចេញតាមរយៈការបង្ហាញ និងបង្ហាញអនុវត្ត
ដូច្នេះវាបានក្លាយជាទិសមុខនៃសេចក្តីសង្ស័យ។ អប្បហារ មិនដូចម្តេចទេ
បានកាត់ស្របតែអីស្រាអែល។ ដូច្នេះ:

នៅពេលដែលគាត់លើកគាត់ឡើងវិញដោយបញ្ចេញបូជាក្នុងជំហានទីបី
អីស្រាអែលនឹងត្រូវបានបង្ហាញឡើងវិញ។ ទិសមុខនៃនោះ:

ក្រោយមកនឹងត្រូវបានបង្ហាញដោយពិធីផ្សេងទៀត
ដែលទាំងពីរនេះប្រគល់ជាសក្ខីភាពពីព្រះទិសមុខនៃវិស្វកម្ម។

"ត្រូវរស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ដែលត្រូវបានដាក់លើថ្នល់របស់បុរាណបុរសរបស់ខ្មែរ
នោះជាអ្វី? វាជាសញ្ញាមួយដែលទេវតាអាចអានបាន
ប៉ុន្តែតែតែមនុស្សមិនអាចអានបានទេ
ដូច្នេះវាបង្ហាញត្រូវតែយើងបញ្ជាក់ការប្រកាសនេះ។
ចិត្តដែលមានការយល់ដឹងបានយល់ពីសញ្ញាដែលវិស្វកម្មកាលពី លើកនេះ
និងក្នុងស្តីពីព្រះអម្ចាស់បានទទួលជាបុគ្គលបុគ្គលរបស់ខ្មែរ។
អំពើហេតុការណ៍នៃក្រុមនេះត្រូវបានដកចេញ។
ពួកគេបានពាក់អាវក្រហមពិតពិត ហើយស្តាប់បង្គាប់
និងសូម្បីតែបង្គាប់បង្គាប់បង្គាប់។" Manuscript Release, number 21,
51.

នៅក្នុងជំហានទីបួននៃសេចក្តីសង្ស័យនៅក្នុង លោកបុប្ផតិ ជំពូក ១៥
ព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីរយៈពេល ៤០០ ឆ្នាំក្នុងការជាប់ជាទាសករ ត្រូវបានបញ្ជាក់
ហើយប៉ូលក៏កំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលដែលនោះថាជា ៤៣០ ឆ្នាំ។
ការគណនារបស់ប៉ូលចាប់ផ្តើមពីការហោះនៅក្នុង និក្ខមន៍ ជំពូក ១២
ពីព្រោះគាត់បានបញ្ចូលរយៈពេលដែលអាប៊ាមស្មានកាន់នៅជាអ្នកបរទេសផងដែរ។
នៅពេលពិចារណាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ រយៈពេល ៤០០ ឆ្នាំទាក់ទងនឹង ៣០ ឆ្នាំ
គឺជាសំណុំនិមិត្តសញ្ញាមួយដែលប៉ូលបានដាក់បង្ហាញ ហើយ ៤០០
ឆ្នាំដែលអាប៊ាមបានដាក់បង្ហាញគឺជានិមិត្តសញ្ញាមួយទៀត។ ដូច្នេះ តើរយៈពេល
៤០០ ឆ្នាំតំណាងឲ្យអ្វី ហើយតើរយៈពេល ៤៣០ ឆ្នាំតំណាងឲ្យអ្វី ហើយតើ ៣០
ឆ្នាំតំណាងឲ្យអ្វី?

អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយបានបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា
រយៈពេលបួនរយសាមសិបឆ្នាំអាចត្រូវបានបង្ហាញតែពីរយៈពេល
គឺមួយរយៈពេលនីមួយៗមានពីររយដប់ប្រាំឆ្នាំ ដោយរយៈពេលទីមួយគឺមានការជាប់ចំណង
និងភាពជាទាសករឡើយ ហើយរយៈពេលទីពីរគឺជារយៈពេលនៃភាពជាទាសករ។

អប្បហារបានចូលស្រុកកាណាននៅអាយុ ៧៥ ឆ្នាំ
ហើយអីស្រាអែលបានកើតនៅពេលអប្បហារមានអាយុ ១០០ ឆ្នាំ (២៥ ឆ្នាំក្រោយមក)។
យ៉ាកុបបានកើតនៅពេលអីស្រាអែលមានអាយុ ៦០ ឆ្នាំ

ហើយយ៉ាកុបបានចូលអសើពុទ្ធនៅពេលគាត់មានអាយុ ១៣០ ឆ្នាំ។ នេះសរុបបាន ២១៥ ឆ្នាំនៅស្រុកកាណាន និង ២១៥ ឆ្នាំនៅអសើពុទ្ធ ដដែលសរុបទាំងអស់បាន ៤៣០ ឆ្នាំ។ សម្រាប់សិស្សនៃនាយ នេះផុតពីសក្ខីភាពពីរ ពិនិត្យតាមសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញាពីរ ដល់ប៉ុល ដូចជាករណីអាប័រាមដែលឈ្មោះរបស់គាត់បានត្រូវផ្តល់ឲ្យ។ ប៉ុលកំណត់ ៤៣០ ឆ្នាំ ហើយអាប័រាមកំណត់ ៤០០ ឆ្នាំ។

ការបំពេញតាមលំដាប់បន្ទាប់គ្នាដែលបាននាំនៃនាយពេលវេលាពីរដែលទាក់ទងគ្នា ត្រូវបានភ្ជាប់នឹងសម័យសេចក្តីសញ្ញាដំបូង ដដែលបាននាំទៅដល់ការបង្កកើតបុរាណវិទ្យាដែលព្រះបានផ្សព្វផ្សាយ។

នៅពេលព្រះគ្រីស្ទនាយបានចូលមកក្នុងបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រ ដើម្បីបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងមនុស្សជាច្រើន សម្រាប់មួយសប្តាហ៍ សប្តាហ៍នោះកំណត់ឲ្យនាំយកអំពីពេលវេលាពីរ ដដែលពាក់ព័ន្ធជុំវិញយ៉ាងជិតស្និទ្ធជា ទំនាយរយៈពេលបួនរយសាមសិបឆ្នាំរបស់ប៉ុល អាចបង្ហាញពីផ្ទៃក្នុងស្មើគ្នា ដូចជាសប្តាហ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទផងដែរ។ រយៈពេល 215 ឆ្នាំនៅស្រុកកាណាន បន្ទាប់មកដោយ 215 ឆ្នាំនៅស្រុកអសើពុទ្ធ ដដែលនិមិត្តរូបនៃសាក្សីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះអង្គផ្តល់ អស់រយៈពេល 1260 ថ្ងៃ បន្ទាប់មកដោយ 1260 ថ្ងៃនៃសាក្សីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងបុគ្គលរបស់សិស្សរបស់ព្រះអង្គ។ រយៈពេល 2520 ថ្ងៃ ដដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញានោះ ក៏កំណត់ឲ្យ "បុរាណវិទ្យា" ដដែលជា "ដំបូងនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអង្គ" ផងដែរ។

ចាប់ពីឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. រហូតដល់ឆ្នាំ 1798 គ.ស. មានរយៈពេល 2520 ឆ្នាំ ហើយឆ្នាំទាំងនោះត្រូវបានបង្ហាញជា ២ រយៈពេល នៃ 1260 ឆ្នាំ ដោយកំណត់ឲ្យលទ្ធផលពហុវេនិយមជាន់ឈ្លីទីសក្តារៈ និងពួកកងទ័ពអស់រយៈពេល 1260 ឆ្នាំ បន្ទាប់មកលទ្ធផលសម្រេចប៉ាបជាន់ឈ្លីទីសក្តារៈ និងពួកកងទ័ពអស់រយៈពេល 1260 ឆ្នាំ។ កណ្តាលនៃសប្តាហ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺឈ្លីឆ្នាំ ហើយកណ្តាលនៃសប្តាហ៍ (538) បង្កកើតឲ្យមាន 1260 ឆ្នាំនៃសក្ខីភាពពហុវេនិយម បន្ទាប់មកតាមដោយ 1260 ឆ្នាំនៃសក្ខីភាពពហុវេនិយមពីសិស្សសម្រេចប៉ាបរបស់លទ្ធផលពហុវេនិយម។ នៅពេលនគរនៃព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្តូរទៅអំណាចនៃឈ្លីឆ្នាំ ដោយបានរាប់កំណត់ដល់ឆ្នាំ 538 នៅពេលនគររបស់អនុគ្រីស្ទត្រូវបានប្តូរទៅអំណាច។ នៅឈ្លីឆ្នាំ អិស្រាអែលតាមអក្សរត្រូវបានរំលង ហើយអិស្រាអែលខាងវិញ្ញាណបានចាប់ផ្តើម។ នៅឆ្នាំ 538 លទ្ធផលពហុវេនិយមតាមអក្សរត្រូវបានរំលង ហើយលទ្ធផលពហុវេនិយមខាងវិញ្ញាណបានចាប់ផ្តើម។

ការព្យាយាមរបស់អាប័រាមអំពីបួនរយឆ្នាំ ក៏ជា បួនរយសាមសិបឆ្នាំផងដែរ។ នេះជាការព្យាយាមដដែល ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្ហាញឡើងដោយនិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញាពីរ។ ការព្យាយាមអំពីពេលវេលាទាំងពីរដែលជាប់ទាក់ទងគ្នានោះ បានកំណត់អត្តសញ្ញាណភាពជាទាសភាព និងការរំដោះនៃប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ដដែលនឹងត្រូវបានបំពេញនៅដើមបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រសេចក្តីសញ្ញារបស់អិស្រាអែលបុរាណ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រសេចក្តីសញ្ញារបស់អិស្រាអែលបុរាណ មានការព្យាយាមអំពីពេលវេលាមួយ ដដែលសរុបគ្នានឹងមួយទៀត

ក្នុងទំនាក់ទំនងមួយចុងស្មើមួយឆ្នាំ
ដូចនេះមានកំណត់ឱ្យយើងការព្យាយាមអំពីពេលវេលាពីរ ដែលសង្កត់ធ្ងន់លើការដោះ
និងជាទាសភាព។

ក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រករណ៍ដាលនៃការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់របស់អីស្រាអែលបុរាណ
យើងឃើញដានីយ៍លើនៃក្នុងការជាល្អលើយន្តហោះឡើង។
ពីបុរេភូតិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញានោះ ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណការជាប់ជាហៅបម្រើ
និងព្រះបន្ទូលសន្យាអំពីការដោះ
នោះព្រះបន្ទូលទំនាយដែលក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រសេចក្តីសញ្ញារបស់អីស្រាអែលបុរាណ
ជាមួយបុរេភូតិសាស្ត្រសេចក្តីសញ្ញារបស់អីស្រាអែលសម័យទំនើប គួរមានបង្ហាញឡើង។
នៃក្នុងសង្រ្គោះដានីយ៍លើ មានទំនាយអំពីពេលវេលាពីរគួរមានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។
"សម្បថ" នៃ "បុរាណវិទ្យា" របស់ម៉ូសេក្នុងលើវិស័យ ជំពូក 26
គួរមានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃក្នុង ដានីយ៍លើ 9/11 ហើយដូចគ្នានេះផងដែរ
សំណួរនៃក្នុងខ្លឹមសារនៃដានីយ៍លើ ជំពូក 8 ដែលនាំទៅកាន់ចម្ងល់យើងខ្លួនបង្ក
ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណទំនាយនៃ 2300 ឆ្នាំ។ "សម្បថ" នោះ ដែលបើគួរមានបំពាន
វាគឺជា "បណ្តាសារបស់ម៉ូសេ" នៃក្នុង ដានីយ៍លើ 9:11 កាលណាគួរមានអនុវត្តនៃឆ្នាំ
677 មុនគ.ស. ទាស់នឹងនគរខាងត្បូង ហើយវាមានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ដូចដែល 2300 ឆ្នាំក៏មានបញ្ចប់ដែរ។ ការខុសគ្នាខុសគ្នាទាំងពីរនៃ 2520
គួរមានសូចនាករនៃក្នុងសំណួរខ្លួនខ្លួនបង្ក ហើយចម្ងល់យើងខ្លួនគឺ 2300។

ដូចជាក្នុងករណីរបស់ម៉ូសេ
ដែលជាអាល់ហ្វានបុរេភូតិសាស្ត្រកិច្ចសញ្ញារបស់អីស្រាអែលបុរាណ
ហើយដូចជាក្នុងករណីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដែលជាអូមហេតានបុរេភូតិសាស្ត្រកិច្ចសញ្ញារបស់អីស្រាអែលបុរាណ
នោះបុរេភូតិសាស្ត្រអាល់ហ្វានដើមនៃអីស្រាអែលសម័យទំនើប
ក៏រួមបញ្ចូលទំនាយពេលវេលាពីរដែលពាក់ព័ន្ធជុំវិញផងដែរ។ មួយគឺជាឱកាសការជាប់
និងភាពជាទាសករ ហើយមួយទៀតគឺជាឱកាសការដោះ។ ការបង្វែរពេលវេលា 430 ឆ្នាំ
ជាពីររយៈពេលសម័យគ្នា នៃក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រអាល់ហ្វាននៃអីស្រាអែលបុរាណ មានផ្ទុយជា
គំរូនៃការបង្វែរពេលវេលាពីរដែលគួរមានផ្ទុយឡើងមុននៃក្នុងសប្តាហ៍ដែលព្រះ
គ្រីស្ទមានបញ្ចេញដាក់កិច្ចសញ្ញា ហើយរយៈពេលនៃការជំនុំជម្រះដែលពាក់ព័ន្ធជុំវិញ
ដោយសារការបំពានកិច្ចសញ្ញា ដែលគួរមានបង្វែរពេលវេលាពីររយៈពេលសម័យគ្នា
មានដាក់បង្ហាញសាក្សីពីរថា បុរេភូតិសាស្ត្រអាល់ហ្វាននៃអីស្រាអែលសម័យទំនើប
នឹងមានយុទ្ធភាពព្យាយាមស្រដៀងគ្នា។ រយៈពេល 2520 ឆ្នាំ និង 2300 ឆ្នាំ
ដែលបញ្ចប់ជាមួយគ្នា ផ្តល់សាក្សីទីបីនៃទំនាយពេលវេលាពីរដែលពាក់ព័ន្ធជុំវិញ
ដែលមានទំនាយមួយគួរមានបង្វែរពេលវេលាពីរនៃក្នុងករណី។

សាក្សីបីនាក់ នឹងនាំឱ្យយើងយល់ពីថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់ចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញា
ជាមួយនិងមនុស្សមួយសន្លឹកប្លនប្លនពាន់នាក់
ក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រអូមហេតាននៃអីស្រាអែលសម័យទំនើប
នោះនឹងមានទំនាយពាក់ព័ន្ធពីអំពីពេលវេលាព្យាយាម និងរយៈពេលមួយដែលពាក់ព័ន្ធជុំវិញ
ហើយគួរមានបង្វែរពេលវេលាពីរនៃក្នុងសម័យគ្នា
ប៉ុន្តែការនេះមិនអាចយ៉ាងដូចនោះមានទេ ព្រោះនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់មានចូលក្នុង
នៃសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអីស្រាអែលសម័យទំនើប

ទ្រង់បានលើកព្រះហស្តគរបស់ទ្រង់ឡើងទៅស្តីលើស្នាមស្នាម ហើយបុរសក៏ថា
ពលរដ្ឋលោកនឹងមិនមានទៀតឡើយ។

កិច្ចចងកិច្ចប្រកាសរបស់មួយសន្លឹកស្រីបបួនពាន់នាក់ គួរឲ្យមានតំណាងដោយនំប៉័ងរលកពីរ
និងដងវាយស្បូវសាលីផលដំបូង។ រចនាសម្ព័ន្ធព្យាយាមណ៍នៃស្នាមស្នាមប្រែប្រួល
បន្ទាប់មកដោយស្នាមស្នាមទ្រវែងក្រោមមួយ ដដែលខ្វះការបង្កើតខាងពលរដ្ឋព្យាយាមណ៍
គួរឲ្យមានយឺតយ៉ាវនៅក្នុងដងវាយរបស់អាប់រ៉ាម គឺមានកូនគ្រោញមួយ
(ដដែលគួរឲ្យមានបង្កើតជាពីរផ្សេងក្រៃសម្បើមគុណ) ពពកញើមួយ
(ដដែលគួរឲ្យមានបង្កើតជាពីរផ្សេងក្រៃសម្បើមគុណ) និងចៀមឈ្មោលមួយ
(ដដែលគួរឲ្យមានបង្កើតជាពីរផ្សេងក្រៃសម្បើមគុណ) បន្ទាប់មកមានសត្វព្យាបាលកមួយ
និងកូនព្យាបាលមួយ។

តង់វាយបីដំបូងសុទ្ធតែមានរយៈពេលបីឆ្នាំគ្នាដាច់នឹងនិមិត្តរូបរបស់វា ដដែលបញ្ជាក់ថា
វាតំណាងឲ្យតង់វាយបីបុរសទេ ដដែលមានពលរដ្ឋលោកនាយ។
មិនត្រឹមតែតង់វាយបីនោះទាំងអស់មានពលរដ្ឋលោកនាយប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែតង់វាយនីមួយៗក៏មានពលរដ្ឋលោកនាយ
ដដែលគួរឲ្យមានបង្កើតក្រៃសម្បើមគុណជាពីររយៈពេលផងដែរ។ ចំណែកសត្វព្យាបាលកូន
និងកូនព្យាបាលវិញ គុណអាយុគួរឲ្យមានកំណត់គ្នាដាច់ទេ
គឺគ្មានតែត្រូវជាសត្វរ៉ឺយក្រមងប៉ុណ្ណោះ
ព្រោះវាតំណាងឲ្យជំនាន់ចុងក្រោយនៃសត្វព្យាបាលសព្វគ្រប់
ដដែលគួរឲ្យមានតំណាងដោយបក្សស៊ីពីរ ឬហ្វូងពីរ។

ហ្វូងចៀមទាំងពីរនោះតំណាងឲ្យមហាជនដ៏ធំ និងមួយរយស្រីបបួនពាន់
ប៉ុន្តែស្នាមស្នាមបក្សស៊ីទាំងពីរនោះមានន័យបន្ទាប់បន្សំមួយ។
ព្យាបាលជាយញ្ញបូជាមួយក្នុងចំណោមយញ្ញបូជាសម្រាប់ទីបរិសុទ្ធ
ហើយនៃពលរដ្ឋអនុភូតិក៏ត្រូវបានយកមកកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃព្យាបាលជាយញ្ញបូជា
ជាញឹកញាប់ជាងមិនមែន វាមានន័យថាជាបុរសទេនលែងកុះ;
រីឯព្យាបាលនៅក្នុងយញ្ញបូជារបស់អាប់រ៉ាម
កំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណសត្វបក្សស៊ីមួយដដែលក្រមងខ្ពស់ដល់ថ្នាក់គុណនៃរោម
ឬអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត គឺសត្វបក្សស៊ីមួយដដែលរោមរបស់វាគួរឲ្យមានដកចេញ។
នៅកម្រិតទំនាយនេះ សត្វបក្សស៊ីទាំងពីរនោះគឺស្បូវសាលី និងស្នាមស្នាមអាក្រក់។

នៅត្រង់ចុងក្រោយ ទង់សញ្ញានឹងគួរឲ្យលើកឡើងទៅកាន់ផ្ទៃមេឃដូចជាបក្សស៊ីមួយ ហើយ
យកនេះនឹងកើតឡើងក្នុងពេលដដែលដដែលបក្សស៊ីមិនសូវអាចពីរកុហលនឹងលើកអំពើអា
ក្រក់ឡើង ហើយដាក់នាងលើបល្ល័ង្ករបស់នាងនៅសីលាវ។

បន្ទាប់មក ទេវតាដដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំ ក៏ចេញមក
ហើយមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរលើកភ្នែករបស់អ្នកឡើងឥឡូវនេះ
ហើយមើលថា អ្វីនេះដដែលកំពុងចេញទៅ?» ខ្ញុំក៏ទូលថា៖ «វាជាអ្វី?»
ហើយលោកមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះគឺជាអដ្ឋា ដដែលកំពុងចេញទៅ»។
លោកមានព្រះបន្ទូលបន្តថ្លែងទៀតថា៖
«នេះគឺជាប្រហងរបស់ពួកគេនៅទូទាំងផ្ទៃដីទាំងមូល»។ ហើយមើលចុះ
មានសន្ទុកសំណង់នៃមួយគោលដៅគួរឲ្យមានលើកឡើង
ហើយនេះគឺជាសុភ័យនាក់ដដែលអង្គុយនៅកណ្តាលអដ្ឋា។

នោះគាត់មានបុរសសន្តិថា៖ «នេះគឺជាអំពើអាក្រក់»។

រួចគាត់បោះវាចូលទៅក្នុងកណ្តាលអណ្តូង
ហើយគាត់ដាក់ដុំសំណនោះគ្របលើមាត់របស់វា។

នោះខ្ញុំឮបានលើកក្នុងកែវឡើងមើល ហើយមើលចុះ មានសុភ័ព្វពីរនាក់ចេញមក
ហើយខ្យល់ស្ងួតនៃក្នុងស្ថាប័នរបស់ពួកនាង
ដុំបិតពួកនាងមានស្ថាប័នដូចស្ថាប័នរបស់សត្វកុក;
ហើយពួកនាងបានលើកអណ្តូងឡើងនៃចន្លោះជន្លើង និងមេឃ។
នោះខ្ញុំឮក៏និយាយទៅកាន់ទេវតាដដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំថា
តើពួកនាងកំពុងយកអណ្តូងនោះទៅណា? ហើយលោកបាននិយាយមកខ្ញុំថា
ដើម្បីបិទផ្ទះមួយសម្រាប់វានៅស្រុកសីណា; ហើយវានឹងត្រូវបានតាំងឡើង
ហើយដាក់នៅទីនោះលើគ្រឹះរបស់វាផ្ទាល់។ សាករិ 5:5-11។

សូមប៉ាន់ប៉ាហា ដដែលត្រូវបានតំណាងថាជា «អំពើអាក្រក់» ឬដោយប៉ុលថាជា
«អុនកអាក្រក់នោះ» បានទទួលរបួសស្ថាប័នរបស់វានៅឆ្នាំ 1798
នៃពេលដែលដុំសំណាមួយត្រូវបានដាក់គ្របលើកន្ទុកដដែលនាងអង្គុយនៅក្នុងនោះ។
បន្ទាប់មកវិញព្រាណនិយម និងប្លុកស្តេកដដែលក្របត់ជំនឿនឹងលើកនាងឡើង
ហើយសង់ផ្ទះមួយសម្រាប់នាងនៅសីណា
នៃពេលដូចគ្នាដដែលព្រះបានបញ្ចប់ការសង់ផ្ទះដដែលទ្រង់នឹងលើកឡើងជាទង់សញ្ញា។
នៅក្នុងសាការី ទង់សញ្ញាក្នុងក្រលាំងក្រលាយគឺជាសុភ័ព្វនៃអំពើអាក្រក់
ហើយទង់សញ្ញាពិតត្រូវបានតំណាងដោយសត្វព្រាហ្ម។
ពិភពលោកនៃពេលនោះនឹងកំពុងជួបនឹងស្ថានភាពរាងកាយ
ដដែលជាទ្រង់នៃស្រីស្ថាប័នមិនបរិសុទ្ធ និងគួរសម្រាប់ខ្មោចមិនគ្រប់បុរសទេ ឬរាងសត្វព្រាហ្ម
ដដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាមួយមនុស្សសាតិ។

រួចគាត់បានសួរកែឡើងដោយសំឡេងខ្លាំងថា «ហើយឡូនដ៏ធំបានដួលរលំហើយ
បានដួលរលំហើយ ហើយបានក្រលាយជាទីលំនៅរបស់អារក្ស
និងជាជម្រកនៃព្រាណអសុទ្ធត្រប់យ៉ាង ហើយជាទ្រង់នៃប្រក្រតីមិនបរិសុទ្ធ
និងគួរឲ្យស្រឡាញ់មិនគ្រប់បុរសទេ»។ វិវរណៈ 18:2

ព្រះគ្រីស្ទបានមានព្រះបន្ទូលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្ខេបនៃទិវង្គត
និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គថា «ចូរបំផុសព្រះវិហារនេះចុះ
ហើយខ្ញុំនឹងសង់វាឡើងវិញក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ»។
បីថ្ងៃនៃនោះតំណាងឲ្យរយៈពេលទំនាយមួយ
ដដែលក្នុងនោះព្រះវិហារមួយត្រូវបានស្ថាបនាឡើង
ដូចដែលបានកើតមានក្នុងករណីរបស់ម៉ូសេ របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបស់ពួកមីឡី។
លក្ខខណ្ឌឧបាយបីឆ្នាំសម្រាប់តង្វាយរបស់អាប៉ាម គឺកូនគោញី ពពកញី
និងចៀមឈ្មោល បង្ហាញថា នៅក្នុងបុរេគុកិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញានីមួយៗទាំងបី
ដដែលយើងកំពុងពិចារណាឡើងនេះ ព្រះវិហារមួយនឹងត្រូវបានសង់ឡើង។
ព្រះវិហារនៃសេចក្តីសញ្ញាចុងក្រោយរបស់មនុស្សសម័យយសស៊ែប្រូនពាន់នាក់
គឺជាទង់សញ្ញាដដែលត្រូវលើកឡើងដូចជាមកុដមួយដល់ស្ថានសួគ៌។ ដោយហេតុនេះហើយ
កូនគោញី ពពកញី និងចៀមឈ្មោល គឺជាសត្វនៃជន្លើង
ដូចនេះហើយបានបង្កើតការបង្អែកពីសត្វស្ថាប័នដដែលហោះហើរនៃលើមេឃ។
ព្រះវិហារនៃសេចក្តីសញ្ញាដដែលត្រូវបានស្ថាបនាឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ

គឺនៅពេលដែលក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រមគ្គុទ្ទេសក៍ក្នុងឡើងខ្ពស់ជាងក្នុងតួចទាំងអស់
និងក្នុងជំនាញអស់។

ទោះបីជាខ្ញុំមិនទាន់បានកំណត់អត្តសញ្ញាណជាតិទាំងអស់នៃឯកសារទីមួយ
ក្នុងចំណោមឯកសារសេចក្តីសញ្ញាទាំងបីរបស់អាប៊ីរ៉ាមីក៏ដោយ រហូតមកដល់ពេលនេះ
ជាគុគ្គបំប៉ងដដែលយើងបានពិចារណា សុទ្ធជតមែនគូសបញ្ជាក់
នៃក្នុងការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នៃអ្វីស្រដៀងបុរាណតាមន័យអក្សរ
ហើយក៏នៅក្នុងការចាប់ផ្តើមនៃអ្វីស្រដៀងបុរាណតាមន័យអក្សរ
យើងបានបង្ហាញឯកសារទាំងបីនៃវេទនាវិវរណៈ ជំពូកដប់បួន
នៃក្នុងឯកសារទីមួយនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់អាប៊ីរ៉ាមី។ ហ្នឹងក៏គឺជាលំដាប់នៃវេទនាទាំងបី
ដដែលស្ថិតនៅក្នុងឯកសារទីមួយនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់អាប៊ីរ៉ាមី
នឹងគួរឲ្យបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់កាន់តែខ្ពស់ឡើងទៀត
នៃពេលដែលយើងពិចារណាឯកសារទីពីរ និងទីបីនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់អាប៊ីរ៉ាមី។

ដង្កោយ «បុរាបី» របស់អាប៊ីរ៉ាមី មិនត្រឹមតែកំណត់ឲ្យដង្កោយដដែលនឹងក្បាលជាផ្នែកមួយនៃ
ពិធីបុណ្យបុរាណក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ម៉ូស៊ីប៉េណុណោះទេ ប៉ុន្តែក៏កំណត់ និងបញ្ជាក់គួរ
ទីនៃពេលវេលាពុទ្ធសាសនានៅក្នុងបុរាណក្នុងស្ថានភាពសុភមង្គលនៃមនុស្សរបស់ពួកវាផងដែរ។
វាបញ្ជាក់ទាំងការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់របស់អ្វីស្រដៀងបុរាណ
ក្នុងនាមជាបុរាណសុភមង្គលរបស់ពួកវា មិនថាក្នុងន័យពិត
ឬក្នុងន័យវិញ្ញាណក្តីដោយ។

៤៣០ ឆ្នាំរបស់ប៉ូល គឺជារយៈពេលទំនាយមួយ ដដែលមិនអាចបំប្លែងបានពី ៤០០
ឆ្នាំរបស់អាប៊ីរ៉ាមីដោយសមហេតុផលបានឡើយ។ នៅពេលដាក់ឲ្យសរុបគ្នាពីលើគ្នា
វាបង្កើតឡើងជារយៈពេល ៣០ ឆ្នាំ មុននឹងបន្តដោយ ៤០០ ឆ្នាំ។
នេះហើយជាចំណុចដដែលយើងនឹងបន្តនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«ទំនាយទាំងឡាយដែលបានកត់ត្រាទុកក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ថ្ងៃចុងក្រោយ
ហើយនឹងគួរឲ្យបានសម្រេចជាការមិនខាន
ដូចដែលយើងបានឃើញសេចក្តីវិនាសរបស់ទីក្រុង San Francisco រួចមកហើយ»។ Letter
154, May 26, 1906.